

Penis nemá uši

Marek Dobrý

● ■■ pointa

Penis nemá uši

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

● — pointa

Marek Dobrý

Penis nemá uši – e-kniha

Copyright © Pointa, 2019

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Penis nemá uši

Marek Dobrý

● ■ pointa

Klárce

Rád bych poděkoval mamce, tatkov, bráchovi, Klárce, Martince, Maruše, Jirkovi a Sněhovi. Bez vás by tahle knížka nevznikla.

Scenárista

Tramvaj, chřtán inspirace. Každý ráno mě fotoaparáty bulvárních supů můžou vidět, jak vyležám z bytu, zapaluju první ranní čvaňo, nasedám do trojky, osmičky nebo čtyřriadvacítky a беру volný místo. Připravím si diktafon, sleduju lidi, koukám z okýnka, číhám na podněty. Od konečný ke konečný. Scény, mimiky, koktání, záchvěvy, pardon-já-jenom, zavravorání při náhlým zabrzdění, zafňukání dítěte, nemohla-byste-se-posunout? i moje oblíbený hádky důchodců s předškolákama o to, kdo bude sedět. Všechno potenciální budoucí skeče. Mikropříběhy od mastný tyče. Namlouvám záběry, kostičky budoucích příběhů. Formuluju všechno na diktafon, můj zápisník, který mám neustále připravený u huby. Stírám diktafonem všechnu špínu městský hromadný dopravy.

„Bába, smrdí, hnusnej svetr zmiják zdědenej po mrtvý židovský babiče, nadává zrzkovi s pihou na tváři, protože místo sedačky uvolňuje plyn,“ zaznamenávám. Zrzka využiju určitě, představuje ztělesněný šmejdství způsobený rezatým ublíženectvím. Spolucestujícím se moje poznámky nelíbí. Nikdy. Slyší ode mě reflexi. Hlasitou. Reagují podobně jako herci, když jim řeknete, že byl jejich výkon prachbídný. Svět je zlý místo, ať si zvykaj.

Bulvár moje ranní výlety miloval. Nasadil na mě nějaký mladý ucho, který mě při nahrávacích výkřících zaznamenávalo, a druhý den jsem ovládnul titulní stránky. Některý hedlajny byly moc pěkný.

„Kanafásek uráží důchodce v tramvaji“, „Kanafásek ohavně křičí na postižené“, „Kanafásek: Bezdomovec, nebo blázen?“ Ten poslední by snes i filmový zpracování. Oschlý chlap na rozviklaný posteli v Bohnicích, čumí do země pohledem prázdným jak kino v Řeporyjích, plechová pleš, fialový kolejiště žil na krku, mírně kejeve levou nohou do rytmu skomírání a před sebou vidí příběh, v němž přišel o lásku svýho života, nádhernou a inteligentní ženu, která mu při odchodu vzala všechno jmění včetně zdravýho rozumu.

Bulvárek jsem přestal bavit po roce. Jsem umělec a tohle můj způsob tvorby. Nestandardní, úchylný, ale funkční.

Co o mně píše nezletilý ambiciózní panic z časopisu Hulíme celebritám, po tom je mi míň než hovno.

Včera večer byl pan Kanafásek k vidění na předávání Lvů. Santoška se naparoval s cigárem u baru a mrštně vyslovoval chytrý slova, který někde slyšel. Sledoval jsem Albrechta. Čekal na svou cenu a v hlavě si sumíroval poděkování. Dělal dobře, fakt ji dostal. Aby ne. Můj film, moje postava napsaná pro něj. Jak by mohl nedostat cenu, proboha? Stejně jako dostane cenu Santoška. Možná už příští rok. Už teď pro něj v hlavě píšu roli.

Moderátorský výkony nestály za nic. Dvě hodiny sezení na betonových sedačkách, estrádní vtipy a oceňování tváří za to, co jsme pro ně udělali my, scenáristi. Skuteční umělci ceny nezískávají. Maximálně tvrdý játra, obdiv kavárny a při kurzu jedna ku milionu i tu nejmíň cennou věc v životě lidskym – posmrtnou nesmrtelnost. Lidi touží po tvářích, líčidlech, platonický lásce, afektu, instantní moudrosti, přetvářce a šklebu. Skutečný hodnoty, vytváření příběhů a poselství? Nezájem. To přesahuje jejich schopnost zesebevystoupení. Museli by odvrátit fotoaparát na opačnou stranu od svého ksichtu. Naslouchat světu, ne svým vnitřním banalitám a umolousaným problémům. Zakukleni v selfičkách nedokážou nahlížet svět jako místo, kde žije sedum miliard nul a oni jsou jen jedna z nich.

Oslavili jsme je, poblahopřáli jim. Santoška zapaloval třetí od druhý. Albrecht spokojeně popíjel drahý rum a teatrálním cukáním pravýho oka prozradil, že si zase připadá jako Bertolt Brecht. Vyprávěl mi to na dotočný. „Mívám pocit, že nahlížím svět stejně beznadějně jako Brecht. Jsem v předválečnym Švýcarsku, v kavárně někde v Basileji, ňufám ze špičky a přemejšlim nad absurditou života. Posunuju si brejličky, elipsovité bez nožiček, a diskutuju s Iljou Karačinskym, nevím, proč mě vždycky napadá tohle jméno, o potřebě čistýho marxismu v politice. A pak přijde číšník, dolije mi laciný šampaňský a říká mi ‚pane Brechte‘. Jo, takhle se cítívám, Čestmíre, když mám za sebou dobrej den.“

Pozoruju ho, toho Brechta se špičkou v hubě, nevzdělanýho herce, který ve svý roli, napsaný mnou, zahrál to nejhorší ze sebe, nechal všechny diváky kin, aby ho nenáviděli za jeho podlost, a ani si neuvědomil, co ve skutečnosti hraje.

Každý krok před sebe pokládám s vědomím, že na Zemi jednoho dne prohrajou jaderný síly s gravitací a všechno, co tvoříme, se promění v černou díru. A proto seru na nesmrtelnost jak na placatej kámen. Vynalezli ji bláhoví myslitelé z dob, kdy jsme nevěděli nic o vesmíru. Moje tvorba nechce být nadčasová, jen si vyřizuje účty, platí účty a neklesá pod estetický minimum. Umělec je dělníkem dutých hlav. Uplácává prázdnotu z makulatury ticha, a pokud si v sobě dokáže udržet drobet fištrona, uvědomuje si to.

Tramvaj je dneska nezvykle prázdná. Dle stylu jízdy dostal řidič papíry asi tak před týdnem. Starší pani, na kterou se nedostalo s volným místem k sezení, sebou škuje po směru jízdy a každou chvíli to vypadá na efemerní ostudu. Tramvaják ponese za všechno zodpovědnost, já získám hluboký lidský příběh do filmu. Sup pera. Jenomže pani k mojí smůle na další zastávce vystupuje a pod nosem si brblá cosi o „idiotský mládeži“.

Napnu se v zádech. Rozhlížím se po tramvaji. Náměstí Republiky zpola vyprázdní už tak prázdnou tramvaj. Zaujala mě akorát fetka na přední sedačce pro invalidy. Fialový nos, obří hnidy na tvářích, mrtvý oči. Šeptá si něco do šály a dívá se střídavě z jednoho i druhýho okýnka. Poznačil jsem si obřího žraloka na jeho botě. Chvilí mám pocit, že slyším z jeho tlamy jazzový tóny. Pak ale nastoupila známá tvář.

Santoška. Hnědý redingot, seladon. Ten samý co včera, ještě se nepřevlík. Značně ožralý. Opírá se o mastnou tyč ramenem, ale ztrácí balanc, i když se tramvaj zatím nerozjela. Na tenhle moment jsem asi čekal. Odkládám diktafon. Nechci se prozradit. Přitahuju šátek blíž k hubě, inkognito.

Netušim, kam Santoška jede, ale rozhodně ho budu sledovat.

V tomhle stavu je obrovská šance na materiál k filmu. Když vidím, jak tahá boty ve směru svého těla a při každém zachvění tramvaje padá, musím se smát. To nezkušený nemehlo v kabině pro řidiče teď velebím. Santoška se převaluje vozem jak zraněný hroch na katamaránu. Vtom si všímám, že má ten namistrovaný redingot dvoubarevný. V přední spodní části se světle hnědá značně ztmavuje. Pochcánek. A pak zaznamenávám zaschlý drobký. Jak by řekl sám Santoška: Francouzsky se to, dámy a pánové, řekne pobljón. Moc pěkný představení na půl desátou ráno.

Zastavujeme na Dukelských hrdinech. Santoška vypadává ven. Okamžitě opouštím teplý místo a startuju za nim. Víří se mi krev v žilách. Hlasitý pleskání srdce přehlušuje veškerý městský řev. Vrážím do korpulentní bloncky v růžových legínách. Houkla na mě něco o praseti. Nereaguju. Okamžitě přebíhám k zastávce a skrývám se za kartonovou reklamu. Santoška se kymácí přes silnici, ale strašně těžko hledá směr brodění. Dokonce kvůli němu dupnul na brzdu messenger na favoritovi a vyřval ho do kriplů. Lidi na chodníku se otočili a šeptaj si do ucha jméno známého herce. Mámo, je to on? Santoška vytahuje na světlo fakáč a řve. Slova se mu ale artikulovat nedaří. Mámo, to nebude on, ale nějaký bezďák. Nakonec přepadává doleva a míří k náměstí. Jo, byl to on, ten co chodí s Prokešovou z Ordínace. Tak von chlastá...

Čekám chvíli za tím reklamním kartonem, protože Santoška se potácí nesnesitelně pomalu. Vzpomínám na den, kdy jsem ho začal nenávidět. Pamatuju si to vteřinu od vteřiny. Byla neděle, vedro k padnutí. Volal mi.

„Nazdar, Čestmíre, měl bych pro tebe prácičku. Je to velký. Nechceš se sejít a hodit řeč?“ křičel a zněl tak náruživě, že jsem podlehnul síle dojmu a kývnul mu, přestože neplánovaný opouštění svého brlohu z duše nenávidím. Sešli jsme se u mě pod barákem v Rajčátku, vegetariánský restauraci, kam jsem chodíval docela rád na kafe. Sedám do rohu, poloprázdně. Po chvílce přichází Ahmed

a ptá se, co si dám. Jako vždycky kapučíno. Beru do ruky mobil. Píšu SMS.

SEDIM A CEKAM. DORAZ.

Odpověď nepřicházela. Až po dvaceti minutách.

BEZIM.

Seladon Santoška běží. Radši si to nepředstavuju. Ale nevěřím. Bez knížky, bez časopisu tam sedím a civím před sebe. Z nudy čtu jak študák ve vlastním tetování. Nedokázal jsem si představit, o jaký kšeft by se asi mohlo jednat.

Hodina za rohem a Santoška pořád nikde. Už mě to nebavilo, kapučíno vypitý, domácí limonáda taky. Smalltalky s Ahmedem vyčerpaný. Píšu mu, kde sakra je! A za minutu zvoní telefon.

„Omlouvám se, Čestmíre. Nezvládnu to,“ říká klidným hlasem.

„Jak nezvládneš? Dyť si mě vytáh z bejváku, jak mě urgentně potřebuješ.“

„No ale našel se nakonec někdo jinej. Sorry a čau.“

Zavěsil. Délka hovoru 28 vteřin. Čumím před sebe. Napsal jsem scénář k dvěma oceněným filmům, píšu celovečerní věci, a on se ke mně chová jak k juniorovi z reklamy? Přesně takový věci se mi hryžou hluboko pod kůži. Tehdy si u mě Santoška scénář objednal, aniž to věděl. Bude o něm. A teď se začíná rýsovat jeho hlavní děj. Ale zatím vim jen jedno. On bude hrát hlavní roli. Sám sebe. Kripla předstírajícího kripla.

Konečně dovrávoral za roh Dukelských hrdinů a zapadnul na Štros. Vylezl jsem z úkrytu a přebíhám za další roh. Srdce mi tluče, svaly se napínají, vzrušením se mi topoří žíla na spánku. Míří k lavičce, na který sedí bezdák. Drobný, křehký, možná žena. Santoška k ní usedá a chytá ji kolem ramen. Něžně, jako by potkal svoji manželku. I na dálku je mi z toho na blití.

Bezdomačka ukazuje vyschlou tvář a něco na něj křičí. Denním světlem prosvítají i na tu dálku vřídky v jejím obličejí. Šku-

be hlavou a plive Santoškovi do tváře. Ten se jenom bezduše směje a nemá ani sílu, aby si ty smradlavý hnusy z tváře utřel. Vtom přechází do útoku a dává jí pusou.

„Pod' si zaprcat se slavným chlapem, čičo,“ křičí nahlas. Slyší ho celý náměstí. Lidi se znechuceně otáčí, i duchodkyně s šátkem přes půl obličeje a síťovkou plnou rohlíků, a potom přidávají do kroku. Jenom já hladím roh baráku a pozoruju to tak slastně, až se samovolně tlemim. Nádhera. Extáze. Ráj.

Ženská se zvedá z lavičky a chce od něj utýct, ale Santoška použije sílu svých obřích rukou a sráží ji k sobě na klín. Procházející chlap v tmavozelený košili na chvíli přibrzďuje a viditelně se přemlouvá, aby se nestal anonymním hrdinou. Ale rozhoduje se správně počesku a každý následující krok protahuje o dobrých deset centimetrů, takže neodchází, ale spíš odlítá. Santoška chytil trosku za vlasy, jako zázrakem se od vyschlý lebky neodlepily, a přiráží její hlavu ke své tváři. Líbá ji s vášní vlastní jen filmovým hercům. Jako by tušil v pozadí kameru a odevzdával celou svou duši roli. Pak si všímám, jak ji chytá za ruku a strká si ji mezi svoje nohy.

Vykřikla. Vyrhla se, koplá ho vši silou do kolene a utekla o metr a půl dál. Přesně ta vzdálenost, na kterou bezdomovci a feťáci odskakují z konfliktů a cítí se v naprostém bezpečí. Protože v jejich světě je to vzdálenost, na jakou se málokdo dokáže od své cesty do záhrobí vzdálit. Shrbená, opět uzavřená do sebe se pomalu odsourala a Santoška, mírně klimbající, sedí na lavičce a nevnímá.

Až po deseti minutách se bolestivě zvedá a míří k nejbližšímu odpadkovému koši. Do toho pak strká hlavu a hlasitě, ba přímo pyšně bleje a plní tu metaforu svého svědomí snad až po okraj. Blije dobrých patnáct minut. Pak otírá hubu a míří k Národní galerii. Jak symbolický. Po padesáti metrech tasí klíče a zaležá do činžáku. Konec představení. Závěrečná scéna budoucího filmu.

Po úspěšným lovu chodím vždycky do Ozdravovny. Červený neonový nápis mi ozáří mysl. Znova zkusím, jestli se ve

mně něco zlomí. Vcházím dovnitř a pozdravím holky na baru. Jejich sukně do půle hýždí a bílé zářící podvazky mě neoslovují. Tuším, jak to zase dopadne.

Jsem oblíbený zákazník. Perou se o mě a dostávám výraznou slevu. Někdy i poloviční srážku. Věrnostní karta. Dnes mám chuť na Adélu. Zrzavou princeznu, kterou matka pohodila u popelnice a ona musela ujít dlouhou cestu přes děcák, morbidní obezitu a závislost na amfetaminu až sem do Ozdravovny, kde platí za zkušenou, trpělivou pracovníci, o který přiožralý lachtani říkají věci jako starý-koště-dobře-mete a rezavá-střecha-mokrej-sklep. Mám ji nejradši. Když poslouchá, téměř nemrká. A když vypráví, její hrubý hlas zní zároveň jako voiceover i ambientní podkres severský detektivky. Zbožňuju ji.

Moje návštěvy veřejných domů mají dlouhou historii. Kronika moji asexualy. Šestnáctiletý chlapec, hvězda třídy. Psal básně a okouzloval holky vymyšlenýma historkama. Drogy ho neděsily. Pivo mu díky dlouhému háru nalili všude. Písemky a zkoušení zvládal bez minuty studia. Ženy kolem něj poletovaly tak intenzivně, až o něm ostatní kluci roznášeli, že je bukva, jak už to tak v těchto telecích letech bývá. Neměli pravdu, i když tomu občas sám věřil i on, protože mu bylo divný, že si z těch houfů žabek nedovede vybrat. Tělesně po nich netoužil, přestože se ho okázale dotýkaly a po pár pávech trávy se po něm vyloženě sáply.

To jsem byl já, Čestmír Kanafásek.

Doma jsem mezi psaním zkoušel masturbaci. Trhal si předkožku přes žalud, třel se krémem, ale nebylo to odlišný od plácání dlaní do kuřecího. Vzrušení nula. Penis se ztopořil, přesto byl absolutně necitlivý. Varlata svěšený na studený kožence otáčivýho křesla. Prázdno. Duto.

Trpěl jsem. Nedokázal to nikomu říct. Zkoušel jsem se dívat na fotky nahých chlapů, starých i mladých, masturboval jsem u obrázků svojí babičky, dokonce jsem zkoušel, jestli mě nevzrušují nezletilý holky nebo kluci. Kolíčky na bradavkách. Videá se sado maso tema-

tikou. Nic nefungovalo. Sexuální vzrušení bylo mému tělu zcela cizí. Předstíral jsem dokonce křesťana, abych se vyhnul večerům v osamocených bytech. Já, zhulenec a ochmelka, nakecával vilným blondýnkám s překrásnými stehny, že věřím v Boha a sex můžu mít až po svatbě. Než přišel den zúčtování, kdy jsem se rozhodl. Jmenovala se Anežka.

Když nefunguje stimulace, bude fungovat reálný život, řekl jsem si po beatnicku. Na Kampě jsem chytil Anežku kolem ramen. Kdosi brnkal na kytaru, pamatuju si džembe mimo rytmus, vzduchem povlávala renesance a kolem nás stála hradba prázdných lahví od veltlínu za šede. Anežka byla jednoznačně nejkrásnější holka mého mládí. Vtipná, živá. Její oči rozzářily Vltavu. Úsměvem odemykala zámky. A tak jsem ji políbil. Dlouze, útrpně. A pak zašeptal: „Chtěl bych se s tebou pomilovat. Něžně a toužebně, jako se racek snáší k hladině moře.“

Obnažila zuby. Rozsvítla oči. Kývla, pohladila mě, zvedla se a vedla mě za ruku. Bydlela nedaleko a byla sama doma. V to jsem ani nedoufal. Tuhle část jsem naplánovanou neměl. V mojí představě se o panictví přicházelo v hlíně a špíně. Ale ona mě zavedla do svého uklizeného pokoje. Pomalu si svlíkla tričko, pak moje. Z parapetu nás sledovaly úhledně zastřižený květiny a fotka obou rodičů. Políbila mě na bradavku. Kousla. Bolest nepřicházela. Pak přitiskla rty k mým a zašeptala: „Neboj, bude to pěkný.“

Oči její matky mě z fotky propichovaly a kytky se otáčely do okna. Přesto stud nebyl to, co mě tížilo.

Políbila mi lalůček ucha a pak si sundala podprsenku. Vložila mi k nebi vzepjatý bradavky do úst.

Ovládla mě neschopnost. Jak kapr lapající po dechu jsem jen tupě žužlal a necítil odezvu. Ani její, ani svoji. Marnost! Doléhaly ke mně první otřesy bortícího se Říma mojí sexuality.

Všechno skončilo po dvaceti minutách orálního sexu, kterým mě chtěla dostat „do rauše“, jak to nazvala. Neúspěšně.

Dodnes nedokážu ani já, mistr vykreslování filmových scén, popsat nudu, kterou jsem po celou dobu prožíval. A nikdy nezapomenu na odevzdanost v jejích potemnělých očích, když zvedla hlavu, pohladila mě a řekla: „Měl bys jít.“ A nikdy nezapomenu ani na její bílý záda, který symbolizovaly příběh mých budoucích sexuálních provarů.

Se stářím se ale dostavila nutnost předstírat chlapáctví. Filmař z branže může být jen těžko asexuál. Pedofil ano. Buzerant samosebou. Nekrofil snad. Ale asexuál! Neexistuje. Nic takového přece ve světě Darwinovy teorie nemá místo. A tak jsem v tom kulichu potupy chodil s herci do Ozdravovny a vždy si vybíral tu nejkrásnější z žen. Abych si vedle ní sedl a zeptal se jí na její příběh. Nejen že mě ty osudy ze dna zajímaly, ale navíc ukrátily čas, který bysme jinak vzájemně trávili tichým čekáním na gong.

Nakonec se pro mě tyhle návštěvy staly terapií a já začal chodit sám. Někdy jednou týdně, jindy dvakrát do měsíce. Do Ozdravovny. Za holkama, jejichž příběhy už jsem všechny znal, ale o to víc mě zajímaly všechny jejich zákoutí. A ony věděly, že si se mnou vydělávají ušlechtilé. Hovorem. Na rozdíl od těch hodin na zádech, s bičem v ruce, roubíkem v ústech, voskem na bradavkách a prsty v mužských anusech tu pro jednu mohly být něco víc. Psychoterapeutky, matky, sestry.

Adéla se svlíkla, nechala na sobě jen bílý podvazky. Ulehla na postel a rozevřela náruč.

„To nemusíš, víš, že mě to nezajímá,“ říkám a ukazuju na její vztyčený bradavky. Přejíždím po nich bříškem, ale mohl bych stejně tak hladit želví krunýř.

„Platíš a já mám profesionální čest. Nemusíš se mnou spát, ale nemůžu tu s tebou ležet s kozama v garáži, miláčku,“ odpověděla a já se usmál. Uměla nejlíp ze všech uvolnit atmosféru a jednou větou zrušit kontext bordelu.

„Dneska jsem ho nachytil. Ten zasranej Santoška se přede mnou dneska obnažil. To vzrušení, který mnou protejkalo, bych ti

přál cejtit. Asfalt se pode mnou roztejkal. Bylo to něco neuvěřitelnýho,“ začal jsem nedočkavě. Našel jsem nejlepší polohu k sezení, dal jí ruku kolem ramen jako babičce, když mi v dětství uvařila knedlíky s žahourem, a vyprávěl. Přímo křičel. A ona se nahlas smála a ani náznakem mi nedala najevo, že jsem ve skutečnosti zmrd.

Při líčení zvratek dopadajících na dno odpadkového koše – „jako bys pokládala prsty na klávesy klavíru, tak to znělo!“ – mi začal na nočním stolečku vibrovat mobil. Vzal jsem ho do ruky, na displeji svítilo 00:27 a jméno Arnošt P. Režisér povídkových filmů. Možná má pro mě menší kšeft. Navíc sympaták. Omluvil jsem se Adéle za vyrušení a zvednul to.

„Ahoj, Arnošte, je půl jedný ráno, to by mě zajímalo, s čím na mě vyrukujes?“ říkám.

„Zdravíčko, zdravíčko, příteli. Promiň, že otravuju takhle pozdě, ale je to naléhavý. Dostal jsem nápad jako z nebes. Sedím tady nad takovou zajímavou věcíčkou. Drobná povídka do dalšího filmu. Ale zaboha nemůžu vymyslet, koho obsadit do hlavní role. Ale jak tak přede mnou tancuje to světlo tmavýho rumu, napadl jsi mě ty! No? Co si tak pro jednou zahrát? Seš zajímavěj ksicht a tohle je herecky nenáročný. Zabouješ o přízeň plátna, co ty na to?“

Pochopitelně mi to zalichotilo. Snad z přirozenýho citu pro drama jsem mu odpověděl až příliš teatračně. Otočil jsem se malinko na bok ke svojí zповědnici.

„Adélo, co myslíš, mám si zkusit zahrát ve filmu?“ Řekl jsem to schválně tak nahlas, aby Arnošt slyšel, že mluvím s ženskou.

„To si děláš prdel! Jasně, chci tě vidět na plátně. Budu první fanynka,“ vykřikla hrubým hlasem a já ocenil hlasitost, to nemohl starouš přeslechnout.

„Tak já to beru, Arnošte. Napiš mi prosim tě do zprávy, kdy a kde se potkáme jo? Mám tu teď nějakou důležitou prácičku.“

Když stojíte na obrovským poli v mlze a rozhlídnete se kolem sebe, jediný, co vidíte, je nic. Absolutní. Přestože se před váma

šinou zorany vrásky rýsující cestu do nicoty, nedokážete očima nahmatat jediný záchytný bod. Jen nenažraný bláto, bílou tmou a ticho. A přesně tak se cítím, když zírám do prázdný bílý plochy na monitoru a rozmýšlím, kudy se vydá můj scénář. Cesta vede kudykoliv a může mě dovést kamkoliv. Kroky těžký, táhlý. Vracet se není kam, vždycky je lepší změnit směr.

Tentokrát ale uprostřed pole vede stromořadí a na každým kmeni se jasně rýsuje turistická značka. Není ani zelená, ani modrá, ani červená. Ta značka je Santoškova hlava přikovaná ke stromu. Zírající tím prázdným pohledem z tramvaje. Ožralá tupá škeble. A já při psaní směřuju rychle od stromu ke stromu a pokaždý si bouchnu. Občas zastrčím prst pěkně hluboko do oka a vim, že tu bolest cítí. Je to totiž bolest budoucí, ta nejpálčivější.

Slava mi z prstů vyskakují naprosto samovolně. Pokaždý když jdu do kuchyně pro kafe, uvědomuju si, že mám hotových několik stránek. Zatímco jindy se s řádky rvu, tentokrát sypu celý odstavec. Postavy působí živě, prostory reálně. Nemám jedinou potřebu měnit směr. Až po třech dnech vyležám z bytu. S hrubým scénářem téměř hotovým a jasně promyšleným. Z bytu mě dostává až setkání s Arnoštem. Mám podepsat smlouvu a poprvý mi ukáže scénář tý povídky.

Světla v Rajčátku byly neobvykle potemnělý. Kaštanový zdi působily jako brány do nekonečna a tuším, že od zadní zkosený zdi zmizely květiny, který to tam dřív zdobily. Když jsem vešel dovnitř, Arnošt tam ještě nebyl. Všimnul jsem si za barem hnědovlásky, kývnul a okamžitě našel své oblíbený místo u okna. Bez zeptání jsem zabral místo. V místnosti byly ještě dvě dvojice, nakloněný k sobě a probírající nějaký závažný témata. Panoval tam klid, jak jsem měl rád.

Servírka se mě přišla zeptat, co si dám. Objednal jsem pivo a zeptal se na Ahmeda. Prý už tu nepracuje. Škoda, říkám, byl to fajn kluk. Jo, to byl, odpověděla a odešla rychleji, než bylo záhodno.

Když hnědovláska napodruhé docvrnkla krušovice do míry, otevřely se dveře a v nich se objevil menší podsaditý chlapík s brýlema. Arnošt. Mávnul jsem, hned si mě všimnul. S veselým úsměškem na tváři mě pozdravil, ztěžka se vysoukal ze saka a zapadl za stůl tak, že téměř nebyl vidět.

Objednal si čaj a ptal se na kolegy z branže, který jsem v poslední době potkal a který on dlouho neviděl. Klasický filmařský žvatlání. Může trvat hodiny, ale většinou slouží jenom jako předehra, než nastane správný moment na důležitý věci. Ten přišel ve chvíli, kdy hnědovláska položila před Arnošta zázvorák a řekla dobrou chuť.

„Takže ta povídka, kde bys hrál. Všechno ti povím, ale nejdřív se zeptám, jestli by tě to bavilo. O co se jedná? Minipovídečka, osud jednoho člověka, taková one man show. Jo, tvoje. Přece ti nebudu dávat nějaký křoví, když už si to jednou vyzkoušíš, none? Podívej, vycházel jsem hodně z tvouj náture, takže tam toho hraní moc nebude. Ztematizuju ty tvoje cesty tramvají. Chlapík jezdí každy den Prahou, sleduje okolí, pozoruje osudy, zapisuje si. Trochu podivín, ale s hodnejma očima. Uděláme tam ten můj klasicej záběr, víš, jak přechází kamera od slunce a najednou se obraz vyostří a ty koukáš postavě napřímo do očí a v tu chvíli, v tu chvíli pomalý oddálení, sloooooooooo a poprvý spatříš toho, o kom to je. A toho budeš hrát ty. Dějovej zlom nastane ve chvíli, kdy maminku s kočárkem napadne cikán. Normálně na férovku cikán, žádněj špinavej běloch. Chci zaprovokovat a aby se o tom psalo, musí tam bejt trochu tý politický nekorektností, to už je domluvený s píárkem a mám to ošetřený smlouvama, takže žádný strachy. Každopádně ty se zvedneš a tý ženský pudeš pomoct,“ říkal, ale já ho přerušil.

„Je ti jasný, že bych nikdy žádný ženský s kočárkem nepomáhal?“ říkám.

„Sakra, Kanafas, seš snad amatér? Nejsem Třeštíková, nedělám o tobě časosběrnej dokument. Postava, kterou budeš hrát, se zvedne a pude tý ženský na pomoc. Strčí do něj, ale v tu

chvíli dostane kudlu do břicha. Ženská křičí, ty řveš, tramvaj piští. Strih, blikající sanitka, převoz, detail na ženskou. A pak tam hodíme patos.“

„Takže televize Hovna,“ říkám s úsměvem na tváři.

„Nepřerušuj. Fakt ne! Ženská bude prachatá, zaplatí ti léčbu, chodí za tebou měsíce a měsíce do nemocnice, a přestože to vypadá na konečnou, vylížeš se z toho. Ona je ráda, obejmě tě, její děcko, tou dobou už tří čtyřletá holčička, bude stát vedle se slzama v očích. Konec, strih. Zhruba. Takže?“

Připadal jsem si jak u zdi pod kulometnou palbou. Bylo to kýčovitý, ale tak Arnošt fungoval. Proto byl oblíbený a měl kšefty. Ceny nedostával, vily stavěl. A já si říkal proč ne. Úplně hloupý to není a bude to v tom filmu pravděpodobně jeho absolutně nejlepší povídka. Kývnul jsem a Arnošt na nic nečekal a dal mi k rychlému podpisu smlouvy a návrh odměny. Nebyly to zrovna drobný. Zvednul jsem obočí a podíval se na něj tázavě.

„Neboj se, vim, že je to dobrá investice. Nebudu na tom škodnej já, a ty už vůbec ne.“

Beru. Podpis. Trval jsem, že zaplatím za oba. Arnošt přikývnul, podali jsme si ruce a rozloučili se. A já se nemohl dočkat svého malýho, milovanýho scénáře. Z Rajčátka domů jsem běžel. Po iks letech.

Tramvaj, chřtán inspirace. Každý ráno mě fotoaparáty bulvárních supů můžou vidět, jak vylejzám z bytu, zapaluju první ranní cigárko, nasedám do trojky, osmičky nebo čtyřřadvacítky, která přivalí, a beru volný místo. Připravím si diktafon, sleduju lidi, koukám z okýnka a číhám. Od konečný ke konečný. Scény, mimiky, koktání tramvaje. Hledám detaily, s nimiž povýším Santoškův filmový charakter. Po hrubým náčrtu scénáře potřebuju ještě vytríbit efekt reálnýho. Najít drobný postavičky, vyštárat ze dna perličky a přilepit je vedle Santošky. Nechci natočit film o jediný petrolejce ve vesnici bez elektřiny, ale o městě s jednou

odpornou budovou a tuctem zajímavých zákoutí. Můj styl není ten Arnoštův. Jsem celistvý, pokládám důraz na atmosféru. Moje scénáře se rozpínají do všech směrů. Nejsou to vodopády, ale Dunaj.

Bohužel ani po dvaceti minutách nenacházím v příbězích běžného života nic vhodného. Vtom se přihlásí mobil v kapse. Arnošt. Okamžitě na mě z telefonu strílel slova. Bez pozdravu, bez rozloučení.

„Začínáme příští pondělí. Pošlu ti mejlem přesnej čas a místo, jenom bych rád, aby sis tam nic nedával. Myslim, že tvojí povídku budeme mít sfouknutou maximálně do tejdne, tak si na to prosím tě najdi čas, ať se nenaháníme, ju? Bude ti ještě volat produkční. Jo a finální scénář ti dám až v den konání. Ono to stejně nebude moc o replikách, ale spíš o výrazovym herectví. A v tom si mistr, když vlastně budeš hrát sebe. Tak zdar.“

O týden později stojím na Nádraží Hostivař a sleduju připravený štáb. V pozadí červená tramvaj, desítky lidí pobíhají dokola, vpravo dlouhý stůl s chlebičky, kafem a vývarem. Zahlídl jsem Arnošta. S nebývalou energií pobíhal od jednoho místa k druhému a s každým prohodil pár rychlých vět. Vydal jsem se k němu, abych mu oznámil, že jsem dorazil.

„Nazdárek. Skvělý, že jsi tady. Nemam teď moc čas, frmol, znáš to, každopádně asistentka ti dá za pár minut finální scénář. Jeho první část. Bude se točit v tramvaji. Za chvíli se k tobě dostanu, nazdar,“ vydechnul a zmizel ve skrumáži lidí kolem rautu.

Překvapuje mě, že mi neřekl víc. Zním ho, Arnošt není zrovna ztělesnění preciznosti, ale aby nechal komunikaci s hlavním hrdinou na asistentce, to mi přišlo maličko cufil.

Přesunul jsem se k rautu. Zaujal mě chleba s vlašákem. Nesnáším ty napomádaný novinky moderní gastronomie, jednohubky z křepelcích vajíček a macerovanou pomerančovou kůru. Potřebuju pořádný chleba a na něm vrstvu něčeho výrazného. Vlašák, vajíčková pomazánka,

uherák, cokoliv. Po druhým zákusu mi po rameni přejede jemný pohlazení.

„Pan Kanafásek? Těší mě, Aneta. Mám pro vás první část scénáře. Točit se začíná za pár minut, tak si jenom rychle přečtete repliky, vyznačila jsem vám je tyrkysově,“ říká a roztomile se usěje.

„Tyrkysově?“

„Já vím, no. Ale vždycky jsem měla radši tyrkysovou než růžovou. No nic, každopádně zlomte vaz. Kdybyste něco potřeboval, tak A-ne-ta. Ptejte se kohokoliv, oni vám řeknou.“

Tyrkysovým zvýrazňovačem byly zaškrtnuté čtyři věty. Rychle jsem je pročet.

Všechno se najednou roztočilo, lidi se začali přemísťovat, chaos vrcholil. Blíží se natáčení. Ďiblík zpovzdálí zakřičel, ať se přemístím k tramvaji. Tréma mi malinko opojila mysl, takže jsem přestal vnímat detaily.

Konečně Arnošt.

„Co mám teda přesně dělat, dej mi nějaký pokyny, nemůžu si tam jít přece jen tak sednout. Neznám ani celek. Jak mám podle tebe hrát výrazově a nevědět, co bude na konci?“ ptám se ho a všímám si, že jen s velkou dávkou nechuti věnuje mojí otázce pozornost.

„Čestmíre, nedělej vědu. Chovej se autenticky. Hraješ sebe, no ne? Ty větičky sis přečet? Jasně. Jasně. Tak si běž sednout, tamhle, asistent režie ti ukáže a za chvíličku točíme.“

Kdosi mě bere za ruku, ukazuje na červenou plastovou sedačku. Za okny natahují zelený plátno, na ostatní sedačky si sedají další herci. „Tady máte diktafon, mluďte do něj a popisujte, co vidíte, normálka jako vždycky, ok?“ říká asistent. Nepřemýšlím nad tím, kývám a netuším, o co jde. Všichni okolo mě, zdá se, vědí o své roli mnohem víc než já. Na přední sedačku si sedá feťák se žralokem na botě, k prostředním dveřím usazují rezatýho kluka. Kde jsem je jenom viděl?

Akce!

Tramvaj, chřtán inspirace. Diktafon k hubě, sleduju lidi. Koukám z okýnka, číhám na inspiraci. Scény, mimiky, koktání. Co si pro mě připravili? Jaký mikropříběhy od mastný tyče. Namlouvám jejich scénu, kostičky z budoucího plátna. Formuluju všechno na diktafon, můj zápisník, který mám neustále připravený. Stírám všechnu špínu filmový hromadný dopravy.

„Ta bába smrdí a má hnusnej zmiják zdědenej po mrtvým babičce,“ křičím, ale zároveň se slyším. Je mi to povědomý, známý. Už jsem to kdysi viděl. „Bába nadává zrzkovi s pihou,“ všímám si toho klučiny diagonálně ode mě a vybavuju si ho, není to přece tak dávno, co jsem jeho ztělesněnému šmejdství věstil zárnou budoucnost. Spolucestujícím se moje poznámky nelíbí.

Na sedačkách u prostředních dveří se náhle rozehrává minihádka. Stará bába ve vzorovaným svetru začne trochu moc teatrálně tomu zrzkovi nadávat. On se jenom žulí a na protest si hlasitě uprdne na celou tramvaj. Bába na něj zakřičí. Ukáže jí fakáče a pak na mě vyplázne jazyk.

„Jak se to chováš, ty smrade?“

Nahrávám další poznámky. Přestávám analyzovat a hraju jako o život. Ztrácím ponětí o natáčení. Vše se jede na jeden záběr. Jsem tu doma, v tramvaji, pozoruju dění a zapisuju si poznámky.

„Děte k čertu, k čertu!“ rozkřičí se zničehonic feťák v přední části tramvaje. Sleduju intenzivně žraloka na jeho botě. Bodáky ve tváři a neučesaný vlasy. Čelem tůká o sklo a neustále agresivně nadává ostatním lidem. Starší pán se zvedá a jde mu domluvit, ale vtom se otvírají dveře a feťák vyběhá ven.

Do tramvaje nastoupili nový lidi. Šum ulice se Arnoštovi povedlo skvěle narafořit, mám skutečně pocit, jako bych se ocitl někde v trojce a projížděl Masaryčkou nebo Václavákem. Je tam i on. Santoška v redingotu. Opilý jak žok. Sotva se drží na nohou. Musel sem zabloudit, přece by ho Arnošt nedával do mojí povídky, to by bylo sakra drahý natáčení. Santoška vrávorá